

Convenție pentru protecția bunurilor culturale în caz de conflict armat Haga, 14 mai 1954

Înaltele Părți Contractante,

Constatând că bunurile culturale au suferit daune grave în cursul ultimelor conflicte și că, în urma dezvoltării tehnicii războiului, sunt din ce în ce mai mult amenințate de distrugere;

Convinse fiind că pagubele aduse bunurilor culturale aparținând oricărui popor constituie pagube aduse patrimoniului cultural al întregii omeniri, dat fiind că fiecare popor își aduce contribuția la cultura mondială;

Considerând că conservarea patrimoniului cultural reprezintă o mare importanță pentru toate popoarele lumii și că este importantă să se asigure acestui patrimoniu cultural reprezentat o mare importanță pentru toate popoarele lumii și că este important să se asigure acestui patrimoniu o protecție internațională;

Călăuzite de principiile privind protecția bunurilor culturale în caz de conflict armat, stabilite în Convențiile de la Haga din 1899 și 1907 și în Pactul de la Washington din 15 aprilie 1935;

Considerând că, pentru a fi eficace, protecția acestor bunuri trebuie organizată în timp de pace prin măsuri atât naționale, cât și internaționale;

Hotărâte să ia toate măsurile posibile pentru a proteja bunurile culturale;

Au convenit asupra dispozițiilor ce urmează:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale privind protecția bunurilor culturale

Definirea bunurilor culturale

Art. 1. Conform prezentei Convenții, sunt socotite bunuri culturale, oricare ar fi originea sau proprietarul lor:

(a) bunurile, mobile sau imobile, care prezintă o mare importanță pentru patrimoniul cultural al popoarelor, cum sunt monumentele de arhitectură, de artă, istorice, religioase sau laice, terenurile arheologice, grupurile de construcții, care, în ansamblu, prezintă un interes istoric sau artistic, operele de artă, manuscrisele, cărțile și alte obiecte de interes artistic, istoric sau arheologic, precum și colecțiile științifice și colecțiile importante de cărți, arhive sau de reproduceri ale bunurilor definite mai sus;

(b) edificiile a căror destinație principală și efectivă este de a conserva sau de a expune bunurile culturale mobile definite la alineatul (1), cum sunt muzeele, marile biblioteci, depozitele de arhive, precum și adăposturile destinate să protejeze, în caz de conflict armat, bunurile culturale mobile definite la alineatul (a);

c) centrele în cuprinsul cărora se află un număr considerabil de bunuri culturale, așa cum sunt definite la alineatele (a) și (b), denumite “centrele monumentale”.

Protecția bunurilor culturale

Art. 2. În sensul prezentei Convenții, protecția bunurilor culturale include ocrotirea și respectul acestor bunuri.

Ocrotirea bunurilor culturale

Art. 3. Înaltele Părți Contractante se obligă să pregătescă încă din timp de pace ocrotirea bunurilor culturale situate pe propriul lor teritoriu împotriva efectelor posibile ale unui conflict armat, luând măsurile pe care le consideră potrivite.

Respectarea bunurilor culturale

Art. 4. 1. Înaltele Părți Contractante se obligă să respecte bunurile culturale atât pe teritoriul lor propriu, cât și pe teritoriul altor Înalte Părți Contractante, abținându-se de la folosirea acestor bunuri, a dispozitivelor lor de protecție și a împrejurimilor lor imediate în scopuri care ar putea expune aceste bunuri distrugerii sau deteriorării în caz de conflict armat și de la orice act ostil împotriva lor.

2. Nu se face derogare de la obligațiile definite la paragraful 1 al prezentului articol decât în cazurile când o necesitate militată cere în mod imperios o asemenea derogare.

3. În afară de aceasta, Înaltele Părți Contractante se obligă să prevină și, la nevoie, să oprească orice act de furt, jefuire sau însușire ilegală de bunuri culturale, sub orice formă ar fi practicat, precum și orice act de vandalism împotriva bunurilor menționate. Ele se vor abține de la rechiziționarea bunurilor culturale mobile situate pe teritoriul unei alte Înalte Părți Contractante.

4. Ele se vor abține de la orice măsură de represalii împotriva bunurilor culturale.

5. O Înaltă Parte Contractantă nu se poate elibera de obligațiile stipulate în prezentul articol față de o Înaltă Parte Contractantă pe motivul că aceasta din urmă nu a aplicat măsurile de ocrotire prevăzute de articolul 3.

Ocupația

Art. 5. 1. Înaltele Părți Contractante care ocupă total sau parțial teritoriul unei alte Înalte Părți Contractante sunt obligate să sprijine în măsura posibilului, eforturile autorităților naționale competente ale teritoriului ocupat, în scopul asigurării ocrotirii și conservării bunurilor culturale ale acestuia.

2. Dacă este necesară o intervenție de urgență pentru conservarea bunurilor culturale situate pe teritoriul ocupat și păgubite prin operațiuni militare și dacă autoritățile naționale competente nu pot să ia asemenea măsuri, Puterea ocupantă va lua, în limitele posibilului, măsurile de conservare cele mai necesare, în strânsă colaborare cu aceste autorități.

3. Orice Înaltă Parte Contractantă, al cărei guvern este considerat ca guvernul lor legitim de către membrii unei mișcări de rezistență, va atrage, dacă îi este posibil, atenția

acestor membrii asupra obligației de a îndeplini dispozițiile care se referă la respectarea bunurilor culturale.

Semnalizarea bunurilor culturale

Art. 6. Conform dispozițiilor articolului 16, bunurile culturale pot fi prevăzute cu un semn distinctiv de natură să înlesnească identificarea lor.

Măsuri de ordin militar

Art. 7. 1. Înaltele Părți Contractante se obligă să introducă, încă din timp de pace, în regulamentele sau instrucțiunile pentru uzul trupelor lor, dispoziții de natură să asigure respectarea prezentei Convenții și să imprime, încă din timp de pace, personalului forțelor armate un spirit de respect față de cultură și bunurile culturale ale tuturor popoarelor.

2. Ele se obligă să pregătească sau să stabilească, încă din timp de pace, în cadrul forțelor armate, servicii sau un personal specializat, a căror misiune va fi de a veghea la respectarea bunurilor culturale și de a colabora cu autoritățile civile însărcinate cu ocrotirea acestor bunuri.

CAPITOLUL II

Despre protecția specială

Acordarea protecției speciale

Art. 8. 1. Pot fi puse sub protecție specială un număr restrâns de adăposturi, destinate să protejeze bunuri culturale imobile **de foarte mare importanță**, cu condiția: (a) ca ele să se găsească la o distanță suficientă de un mare centru industrial sau orice alt obiectiv militar important care constituie un punct vulnerabil, ca de exemplu un aerodrom, o stație de radiodifuziune, un stabiliment care lucrează pentru apărarea națională, un port sau o stație de cale ferată de o anumită importanță sau o mare cale de comunicație;

(b) să nu fie folosite în scopuri militare.

2. Un adăpost pentru bunurile culturale mobile poate, de asemenea, să fie pus sub protecție specială, oricare ar fi locul unde este situat, dacă este construit în așa fel încât după toate probabilitățile bombardamentele nu i-ar putea pricinui pagube.

3. Se consideră că un centru monumental este întrebuințat în scopuri militare atunci când el este folosit pentru deplasări de personal sau de material militar, chiar și în tranzit. De asemenea, atunci când în acest centru monumental se desfășoară activități legate direct de operațiunile militare, de cantonare a personalului militar sau de producție de materiale de război.

4. Nu se consideră folosite în scopuri militare supravegherea unuia din bunurile culturale enumerate la paragraful 1 de către paznici înarmați, care sunt autorizați special în acest scop, sau prezența pe lângă acest bun cultural a forțelor de poliție, însărcinate în mod normal să asigure ordinea publică.

5. Dacă unul din bunurile culturale enumerate la primul paragraf al prezentului articol este situat în apropierea unui obiectiv militar important în sensul acestui paragraf, el va putea totuși să fie pus sub protecție specială dacă Înalta Parte Contractantă care se cere aceasta își asumă obligația, în caz de conflict armat, de a nu folosi obiectivul în discuție și, îndeosebi, dacă e vorba de un port, de o stație de cale ferată sau de un aeroport de a evita orice trafic prin aceste obiective. În acest caz, devierea traficului trebuie organizată încă din timp de pace.

6. Protecția specială se acordă bunurilor culturale prin înscrierea lor în “Registrul internațional al bunurilor culturale sub protecție specială”. Această înscriere poate fi făcută numai în conformitate cu dispozițiile prezentei Convenții și în condițiile prevăzute în regulamentul de aplicare.

Imunitatea bunurilor culturale sub protecție specială

Art. 9. Înaltele Părți Contractante se obligă să asigure imunitatea bunurilor culturale sub protecție specială, abținându-se, de îndată ce s-a făcut înscrierea în Registrul internațional, de la orice act de ostilitate față de ele, și cu excepția cazurilor prevăzute la paragraful 5 al articolului 8, de la orice utilizare a acestor bunuri sau a împrejurărilor lor în scopuri militare.

Semnalizare și control

Art. 10. În cursul unui conflict armat, la bunurile culturale sub protecție specială trebuie să fie prevăzute cu semnul distinctiv definit la articolul 16 și să fie supuse unui control cu caracter internațional, așa cum este prevăzut în regulamentul de aplicare.

Retragerea imunității

Art. 11. 1. Dacă una din Înaltele Părți Contractante comite o violare a obligațiilor luate pe baza articolului 9 în legătură cu un bun cultural sau o protecție specială, Partea adversă este eliberată, atât timp cât această violare se menține, de obligația ei de a asigura imunitatea bunului în discuție. Totuși, oricând îi este cu putință, ea va face în prealabil somația de a se pune capăt acestei violări într-un termen rezonabil.

2. În afară de cazul prevăzut în primul paragraf al acestui articol, imunitatea unui bun cultural sub protecție specială nu poate fi retrasă decât în cazuri excepționale, determinate de necesitățile militare de neînălțurat, și numai atât timp cât asemenea necesități se mențin. Necesitatea poate fi constatată numai de către șeful unei formațiuni egale sau superioare ca importanță unei divizii. În toate cazurile în care împrejurările îngăduie, hotărârea de retragere a imunității va fi notificată Părții adverse cu suficient timp înainte.

3. Partea care retrage imunitatea trebuie să informeze despre aceasta, în timpul cel mai scurt cu putință, în scris și cu arătarea motivelor, pe comisarul general pentru bunurile culturale prevăzute în regulamentul de aplicare.

CAPITOLUL III

Despre transporturile de bunuri culturale

Transporturi sub protecție specială

Art. 12. 1. Un transport afectat exclusiv transferului de bunuri culturale, poate, la cererea Înaltei Părți Contractante interesate, să fie efectuat sub protecție specială, în condițiile prevăzute în regulamentul de aplicare.

2. Transportul sub protecție specială va avea loc sub supravegherea cu caracter internațional prevăzută în regulamentul de aplicare și va fi prevăzut cu semnul distinctiv definit în articolul 16.

3. Înaltele Părți Contractante se vor abține de la orice act de ostilitate față de un transport sub protecție specială.

Transportul în caz de urgență

1. Dacă una din Înaltele Părți Contractante consideră că securitatea anumitor bunuri culturale necesită transferul acestora și că problema este atât de urgentă încât procedura prevăzută la articolul 12 nu poate fi urmată, îndeosebi la începutul unui conflict armat, transportul poate fi prevăzut cu semnul distinctiv definit la articolul 16, în cazul că n-a făcut obiectul unei cereri de imunitate, în sensul articolului 12, care a fost respinsă. În măsura posibilului, trebuie făcută notificarea despre transport Părților adverse. Un transport îndrumat către teritoriul unei alte țări nu va putea, în nici un caz, să fie prevăzut cu semnul distinctiv dacă imunitatea nu i-a fost acordată în mod expres.

2. Înaltele Părți Contractante vor lua, în măsura posibilului, precauțiile necesare pentru ca transporturile prevăzute în primul paragraf al acestui articol și purtând semnul distinctiv să fie ocrotite împotriva unor acte ostile îndreptate împotriva lor.

Imunitatea de confiscare, de captură și de priză

Art. 14. 1. Se bucură de imunitate de confiscare, de captură și de priză:
(a) bunurile culturale care beneficiază de protecția prevăzută la articolul 12 sau de aceea prevăzută la articolul 13;

(b) mijloacele de transport afectate exclusiv transferului acestor bunuri;

2. În prezentul articol nimic nu limitează dreptul de vizită și de control.

CAPITOLUL IV

Despre personal

Personalul

Art. 15. Personalul afectat protecției bunurilor culturale trebuie, în măsura în care cerințele societății o permit, să fie respectat în interesul păstrării acestor bunuri, iar dacă acest personal cade în mâinile Părții adverse, va trebui să i se permită continuarea exercitării funcțiilor sale, va trebui să i se permită continuarea exercitării funcțiilor sale, în caz că bunurile culturale de care este răspunzător au căzut, de asemenea, în mâinile Părții adverse.

CAPITOLUL V

Despre semnul distinctiv

Semnul Convenției

Art. 16. 1. Semnul distinctiv al Convenției constată dintr-un scut ascuțit jos, împărțit în patru părți, cu liniile încrucișate oblic, în culorile albastru și alb (un scut format dintr-un careu albastru, unul din unghiuri formând vârful scutului, și dintr-un triunghi albastru deasupra careului, ambele delimitând un triunghi alb de fiecare parte).
2. Semnul este folosit izolat sau repetat de trei ori în formație triunghiulară (un semn jos), în condițiile prevăzute la articolul 17.

Folosirea semnului

Art. 17.

1. Semnul distinctiv repetat de trei ori **poate** fi folosit **numai** pentru:
 - (a) bunurile culturale imobile;
 - (b) transporturile de bunuri culturale în condițiile prevăzute la articolele 12 și 13;
 - (c) adăposturile improvizate, în condițiile prevăzute în regulamentul de aplicare.
2. Semnul distinctiv poate fi folosit **izolat** numai pentru:
 - (a) bunurile culturale **care nu se află sub protecție specială**;
 - (b) persoanele cărora li s-au încredințat funcțiuni de control conform regulamentul de aplicare;
 - (c) personalul afectat protecției bunurilor culturale;
 - (d) cărțile de identitate menționate în regulamentul de aplicare.
3. În caz de conflict armat, este interzisă folosirea semnului distinctiv în alte cazuri decât cele menționate în paragrafele precedente ale acestui articol sau folosirea în orice scop a unui semn asemănător semnului distinctiv.
4. **Semnul distinctiv nu poate fi aplicat pe un bun cultural imobil fără a i se atașa, în același timp, o autorizație datată și semnată în modul cuvenit de către autoritatea competentă a Înaltei Părți Contractante.**

CAPITOLUL VI

Domeniul de aplicare a Convenției

Aplicarea Convenției

Art. 18. 1. În afară de dispozițiile care trebuie să intre în vigoare, încă din timp de pace, Convenția de față se va aplica, în caz de război declarat sau mai multe dintre Înaltele Părți Contractante, chiar dacă starea de război nu a fost recunoscută de către una sau mai multe dintre ele.

2. Convenția se va aplica, de asemenea, în toate cazurile de ocupație totală sau parțială a teritoriului uneia din Înaltele Părți Contractante, chiar dacă această ocupație nu întâmpină nici o rezistență militară.

3. Dacă una din Puterile în conflict nu este Parte la prezenta Convenție, Puterile Părți la Convenție vor rămâne totuși angajate prin Convenție în raporturile lor reciproce. Ele vor fi legate, de asemenea, prin Convenția față de menționata Putere, dacă aceasta a declarat că acceptă prevederile Convenției și atâta timp cât ea le aplică.

Conflicte care nu au caracter internațional

Art. 19. 1. În caz de conflict armat care nu are caracter internațional și care izbucnește pe teritoriul uneia din Înaltele Părți Contractante, fiecare din Părțile în conflict va fi obligată să aplice cel puțin prevederile prezentei Convenții, care se referă la respectarea bunurilor culturale.

2. Părțile în conflict se vor strădui să pună în vigoare, pe cale de acorduri speciale, toate sau o parte din celelalte prevederi ale Convenției de față.

3. Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură poate oferi serviciile sale Părților în conflict.

4. Aplicarea dispozițiilor de mai sus nu va avea efect asupra statutului juridic al Părților în conflict.

CAPITOLUL VII

Despre executarea convenției

Regulamentul de executare

Art. 20. Procedura de aplicare a prezentei Convenții este definită în regulamentul de aplicare, care este parte integrantă a acesteia.

Puterile protectoare

Art. 21. Convenția de față și regulamentul său de aplicare cu concursul Puterilor protectoare însărcinate cu ocrotirea intereselor Părților în conflict.

Procedura de conciliere

Art. 22. 1. Puterile protectoare vor acorda bunele lor oficii în toate cazurile când vor socoti că acestea sunt utile în interesul apărării bunurilor culturale, îndeosebi atunci când există un dezacord între Părțile în conflict cu privire la aplicarea sau interpretarea dispozițiilor prezentei Convenții sau ale regulamentului său de aplicare.

2. În acest scop, fiecare dintre Puterile protectoare poate, în urma invitației unei Părți, a directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură sau din proprie inițiativă, să propună părților în conflict o consfătuire a reprezentanților lor și, în special, a autorităților neutre, ales în mod convenabil. Părțile în conflict sunt obligate să dea urmare propunerilor de consfătuire care le sunt făcute. Puterile protectoare vor propune, spre aprobare de către Părțile în conflict, o personalitate, aparținând unei puteri neutre, sau prezentată de către directorul general al Organizației

Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, care va fi invitată să participe la această consfătuire în calitate de președinte.

Asistența din partea UNESCO

Art. 23. 1. Înaltele Părți Contractante pot face apel la concursul tehnic al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, în vederea organizării protecției bunurilor lor culturale sau în legătură cu orice altă problemă decurgând din aplicarea prezentei Convenții și din regulamentul ei de aplicare. Organizația va acorda această asistență în limitele programului și posibilităților ei.

2. Organizația este autorizată să facă din propria ei inițiativă propuneri în această privință Înaltele Părți Contractante.

Acorduri speciale

Art. 24. 1. Înaltele Părți Contractante pot încheia acorduri speciale în orice chestiune cu privire la care ele socotesc utilă o reglementare separată.

2. Nu va putea fi încheiat nici un acord special care să micșoreze protecția asigurată prin prezenta Convenție bunurilor culturale și personalului afectat acestora.

Difuzarea Convenției

Art. 25. Înaltele Părți Contractante se obligă să difuzeze, cât mai larg posibil, în timp de pace și în timp de conflict armat, textul prezentei Convenții și al regulamentului ei de aplicare în țările respective. Ele se obligă, în special, să introducă studierea Convenției și regulamentului în programele de instrucție militară și, dacă e posibil, civilă, în așa fel încât principiile să poată fi cunoscute de întreaga populație și îndeosebi de forțele armate și de personalul afectat protecției bunurilor culturale.

Traduceri și rapoarte

Art. 26. 1. Înaltele Părți Contractante își vor comunica, prin intermediul directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, traducerile oficiale ale prezentei Convenții și ale regulamentului ei de aplicare.

2. În afară de aceasta, cel puțin o dată la patru ani, ele vor adresa directorului general un raport conținând informațiile pe care le vor socoti utile pentru măsurile luate, pregătite sau proiectate de către administrațiile lor respective pentru aplicarea prezentei Convenții și a regulamentului.

Consfătuiri

Art. 27. 1. Directorul general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură poate, cu aprobarea Consiliului executiv, să convoace consfătuiri ale reprezentanților Înaltelor Părți Contractante. El este obligat să facă o cincime dintre Înaltele Părți Contractante.

2. În afară de alte funcțiuni care sunt conferite consfătuirii prin prezenta Convenție sau prin regulamentul de aplicare, consfătuirea va avea atribuția de a studia problemele

relative la aplicarea Convenției și a regulamentului său de aplicare și de a formula recomandări în această privință.

3. În afară de aceasta, în conformitate cu prevederile articolului 39, consfătuirea poate proceda la revizuirea Convenției sau a regulamentului sau a regulamentului ei de aplicare dacă majoritatea Înaltele Părți Contractante este reprezentată.

Sancțiuni

Art. 28. Înaltele Părți Contractante se obligă ca, în cadrul sistemului lor de drept penal, să ia toate măsurile necesare pentru ca persoanele, oricare ar fi cetățenia lor, care au încălcat sau au ordonat încălcarea prezentei Convenții, să fie urmărite și supuse unor sancțiuni penale sau disciplinare.

DISPOZIȚII FINALE

Limbi

Art. 29. 1. Prezenta Convenție este redactată în limbile engleză, spaniolă, franceză și rusă, cele patru texte făcând în mod egal credință.

2. Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură va stabili, Conferința sa generală, traduceri în alte limbi oficiale.

Semnare

Art. 30. Prezenta Convenție va purta data de 14 mai 1954 și va rămâne deschisă până la data de 31 decembrie 1954 semnării pentru toate statele invitate la Conferință, care s-au reunit la Haga de la 21 aprilie 1954 până la 14 mai 1954.

Ratificare

Art. 31. 1. Prezenta Convenție va fi supusă ratificării statelor semnatare, conform procedurilor lor constituționale.

2. Instrumentele de ratificare vor fi depuse Directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură.

Aderare

Art. 32. Începând din ziua intrării sale în vigoare, prezenta Convenție va fi deschisă aderării tuturor statelor vizate la articolul 39, nesemnatare, precum și oricărui alt stat invitat să adere la aceasta de către Consiliul Executiv al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură. Aderarea se va face prin depunerea unui instrument de aderare la Directorul general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură.

Întrarea în vigoare

Art. 33. 1. Prezenta Convenție va intra în vigoare după trei luni de la depunerea a cinci instrumente de ratificare.

2. Ulterior, ea va intra în vigoare, pentru că fiecare Înaltă Parte Contractantă, după trei luni de la depunerea instrumentului său de ratificare sau aderare.

3. Situațiile prevăzute la articolele 18 și 19 vor da efect imediat ratificărilor și aderărilor depuse de Părțile în conflict înainte sau după începerea ostilităților sau a ocupației. În aceste cazuri, Directorul general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură va face, pe calea cea mai rapidă, comunicările prevăzute la articolul 38.

Aplicarea efectivă

Art. 34. 1. La data intrării în vigoare a Convenției, fiecare din statele Părți la Convenție va lua, într-un termen de 6 luni, toate măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Convenției.

2. Pentru toate statele care depun instrumentele de ratificare sau aderă după data intrării în vigoare a Convenției, acestui termen va fi, de asemenea, de 6 luni, socotit din ziua depunerii instrumentului de ratificare sau de aderare.

Extinderea teritorială a Convenției

Art. 35. Oricare Înaltă Parte Contractantă va putea, în momentul ratificării sau aderării, sau în orice moment ulterior, să declare, printr-o notificare adresată Directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, că prezenta Convenție se va extinde asupra tuturor teritoriilor sau asupra unui teritoriu oarecare din teritoriu pe care această Parte le reprezintă în relațiile internaționale. Această notificare intră în vigoare după trei luni de la data primirii sale.

Raportul cu Convențiile anterioare

Art. 36. 1. În raporturile dintre Puterile legate prin Convențiile de la Haga privitoare la legile și obiceiurile războiului pe uscat (IV) și privitoare la bombardamentul prin forțe navale în timp de război (IX), din 29 iulie 1899 sau din 18 octombrie 1907, și care sunt Părți la prezenta Convenție, aceasta din urmă va completa sus-menționata Convenție (IX) și regulamentul anexat la suszisa Convenție (IV) și va înlocui semnul descris în articolul 5 al susamintitei Convenții (IX) prin semnul descris la articolul 16 al prezentei Convenții, pentru cazurile în care aceasta și regulamentul ei de aplicare prevăd folosirea acestui semn distinctiv.

2. În raporturile dintre Puterile legate prin Pactul de la Washington, din 15 aprilie 1935, pentru protecția instituțiilor artistice și științifice și a monumentelor istorice (Pactul Roerich) și care sunt Parte la prezenta Convenție, aceasta din urmă va completa Pactul Roerich și va înlocui drapelul distinctiv definit la articolul III din Pact prin semnul definit la articolul 16 al prezentei Convenții, pentru cazurile în care aceasta și regulamentul ei de aplicare prevăd folosirea acestui semn distinctiv.

Denunțarea

Art. 37. 1. Fiecare din Părțile Contractante va avea facultatea să denunțe prezenta Convenție în numele său propriu sau în numele oricărui teritoriu ale cărui relații internaționale le asigură.

2. Denunțarea va fi notificată printr-un instrument scris, înaintat Directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură.

3. Denunțarea va căpăta efect la un an după primirea instrumentului de denunțare. Dacă totuși, în momentul expirării acestui an, Partea care denunță se găsește implicată într-un conflict armat, efectul denunțării va rămâne suspendat până la sfârșitul ostilităților și în orice caz atâta timp cât operațiunile de repatriere a bunurilor culturale nu se vor fi terminat.

Notificări

Art. 38. Directorul general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură va informa statele vizate la articolele 30 și 32, precum și Organizația Națiunilor Unite despre depunerile tuturor instrumentelor de ratificare, aderare și acceptare menționate la articolele 31, 32 și 39, la fel și despre notificările și denunțările prevăzute la articolele 35, 37 și 39.

Revizuirea Convenției și a regulamentului ei de aplicare

Art. 39. 1. Fiecare din Înaltele Părți Contractante poate să propună amendamentele la prezenta Convenție sau la regulamentul ei de aplicare. Orice amendament astfel propus va fi comunicat Directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, care va transmite textul tuturor Înalțelor Părți Contractante, cărora le va cere, în același timp, să comunice în termen de patru luni:

(a) dacă doresc să fie convocată o conferință pentru a studia amendamentul propus;

(b) sau dacă sunt de părere să accepte amendamentul propus, fără întrunirea unei conferințe;

(c) sau dacă sunt de părere să respingă amendamentul propus, fără să se convoace o conferință.

2. Directorul general va transmite tuturor Înalțelor Părți Contractante răspunsurile primite în aplicarea primului paragraf al acestui articol.

3. Dacă toate Înaltele Părți Contractante, care, în termenul prevăzut, au comunicat părerile lor Directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, conform alineatului (b) al paragrafului 1 al prezentului articol, vor informa pe Directorul general că sunt de părere să adopte amendamentul fără întrunirea unei conferințe. Directorul general va notifica hotărârea lor conform articolului 38. Amendamentul va intra în vigoare, față de toate Înaltele Părți Contractante, după 90 de zile de la această notificare.

4. Directorul general va convoca o conferință a Înalțelor Părți Contractante în vederea studierii amendamentului propus, dacă convocarea conferinței este cerută de mai mult de o treime dintre Înaltele Părți Contractante.

5. Acele amendamente la Convenție sau la regulamentul ei de aplicare care au fost supuse procedurii prevăzute în paragraful precedent vor intra în vigoare numai după ce au fost adoptate în unanimitate de către Înaltele Părți Contractante reprezentate la conferință și după ce au fost acceptate de către fiecare din Înaltele Părți Contractante.

6. Acceptarea de către Înaltele Părți Contractante a amendamentelor la Convenție sau la regulamentul ei de aplicare, care au fost adoptate de către Conferința menționată la paragrafele 4 și 5, se va face prin depunerea unui singur instrument formal pe lângă

Directorul general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură.
7. După intrarea în vigoare a amendamentelor la prezenta Convenție sau la regulamentul ei de aplicare, numai textul astfel modificat al Convenției sau al regulamentului ei de aplicare va rămâne deschis pentru ratificare sau aderare.

Înregistrarea

Art. 40. În conformitate cu articolul 102 al Cartei Națiunilor Unite, prezenta Convenție va fi înregistrată la Secretariatul Națiunilor Unite, la cererea Directorului general al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură. Drept pentru care subsemnații împuterniciți în modul cuvenit au semnat prezenta Convenție.

Făcută la Haga, la 14 mai 1954, într-un singur exemplar, care va fi depus în arhivele Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură și din care vor fi remise copii, certificate conform, tuturor statelor menționate la articolele 31 și 32, precum și Organizației Națiunilor Unite.

Decret de ratificare nr. 605 / 26.12.1957, B. Oficial nr. 6 / 28.01.1958
(conform <https://www.cnr-unesco.ro/ro/despre-noi/cadru-legal>)